

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžp/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201963
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010201963.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: R., XXX XX D., právne zastúpený JUDr. Jánom Garajom, advokátom, Floriánova 2, Prešov, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Námestie Slobody č. 6, 810 05 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. k. KVSU-SSUP-49/2010-1/Ob zo dňa 02.09.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 326/2010-67 zo dňa 17.01.2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 326/2010-67 zo dňa 17.01.2012 m e n í tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. z r u š u j e rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. k. KVSU-SSUP49/2010-1/Ob zo dňa 02.09.2010 a v r a c i a vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania 132 €, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Jána Garaja, advokáta v Prešove, Floriánova č. 2.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zmietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo: KVSU-SSUP49/2010-1/Ob zo dňa 02.09.2010, ktorým ako odvolací správny orgán zmenilo rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trenčíne, odboru štátnej stavebnej správy č. KSÚ 2010-188/2355-7/Ju 20 dňa 26.5.2010 v časti poučenie takto: „Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský stavebný úrad v Trenčíne (§ 54 ods. 2 Správneho poriadku). Rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom“. Ostatné časti rozhodnutia zostali nezmenené. Prvostupňovým rozhodnutím Krajský stavebný úrad v Trenčíne podľa § 108 ods. 2. písm. f/ stavebného zákona v spojení so zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, § 8 zák. č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby, diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov vo verejnom záujme na účely výstavby „diaľničného úseku DI

Sverepec - Vrtižer variant V2a/1 a súvisiacich prekládok inžinierskych sietí“ natrvalo vyvlastňuje: Nehnutelnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX katastra nehnuteľností obce Z., katastrálne územie Z.: pozemok KN-C parc. č. XXXX/XXX o výmere 11607 m² a pozemok KN-C parc. č. XXXX/XXX o výmere 262 m², u oboch druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria vytvorené z pôvodnej parc. KN-E XXXX geometrickým plánom vyhotoveným Geodéziou a.s., Hollého 7, 010 50 Žilina, prev. 215 Y. pod č. 11-215/2005, vo vlastníctve: W. A., K., XXX XX D., v podiele 1/1 (ďalej len „vyvlastňovaný“). Vlastnícke právo k vyvlastňovaným pozemkom prechádza vyvlastnením na navrhovateľa. Prechodom vyvlastňovaného práva zanikajú všetky ostatné práva k týmto pozemkom.

Za vyvlastnené pozemky patrí doterajšiemu vlastníkovi náhrada podľa znaleckého posudku vypracovaného znalcom Žilinská univerzita - Ústav súdneho inžinierstva, ul. 1. Mája 32, 010 26 Žilina, dňa 6.4.2010 pod č. 86/2010. Podľa tohto posudku náhrada za vyvlastnený pozemok parc. KN-C č. XXXX/XXX predstavuje sumu 176.194,26 € a za pozemok parc. KN-C č. XXXX/XXX sumu 3.977,16 €, t.j. celková náhrada činí 180.171,42 €. Nakoľko už navrhovateľ uhradil podľa pôvodného rozhodnutia vyvlastňovanému sumu 6.027.909,-Sk, čo je 200.089,92 €, vyvlastňovaný je povinný rozdiel vo výške 19.918,50 € vrátiť na účet navrhovateľa do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že danom prípade boli splnené podmienky na vyvlastnenie z dôvodu verejno-prospešného záujmu v súlade s § 108 ods. 2 písm. a/ Stavebného zákona na základe schváleného územného rozhodnutia súvisiaceho s výstavbou významnej investície. Súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť a závery, ale hodnotí len to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť ako nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočností z odbornej stránky. V súvislosti s namietanou výškou náhrady za vyvlastňovanú nehnuteľnosť súd poukazuje na to, že ani podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva článok 1 Dodatkového protokolu č. 1 Európskeho dohovoru nezaručuje právo na úplnú náhradu za všetkých okolností, pretože legitímne ciele verejného záujmu môžu vyžadovať náhradu nižšiu ako je plná trhovú hodnotu. Pre správny orgán je znalecký posudok jedným z podkladov pre rozhodnutie vo veci a nie je oprávnený do výpočtov v znaleckom posudku akokoľvek zasahovať alebo si o nich robiť vlastný úsudok. Preto ani nemôže meniť závery a výsledky znaleckého posudku.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava KVSU- SSUP 49/2010-1/Ob zo dňa 02.09.2010 zruší a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Namietal, že nie je zrejmé, ktorý správny orgán napadnuté druhostupňové rozhodnutie vydal, či Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja, alebo Ministerstvo vnútra. Z hľadiska perfektnosti správneho rozhodnutia nemôžu súdy dovoliť správnym orgánom v zmysle § 47 ods. 5 Správneho poriadku vydávať individuálne správne akty, z ktorých nie je jednoznačne zrejmé, ktorého správneho orgánu vôľa je v rozhodnutí prezentovaná. Takáto absencia určitosti a vážnosti prejavu vôle správneho orgánu nemôže byť v právnom štáte tolerovaná. Takýto nedostatok mal a musel správny orgán - Ministerstvo vnútra ako žalovaný podľa § 47 ods. 5 odstrániť, aby jeho rozhodnutie netrpelo nedostatkom perfektnosti náležitostí rozhodnutia. Išlo o o názov orgánu, ktorý rozhodoval o odvolaní. V názve je uvedené: Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Prievozská 2/B, 825 25 Bratislava 26. Ďalej namietal, že vo výroku rozhodnutia je používaná skratka „MV SR“.

Žalobca namietal, že účastníkom konania mala byť aj S. A. ako podielová spoluvlastníčka 1/100 k celku nehnuteľnosti parcela reg. C, parc. č. XXXX/XXX o výmere 11 607 m² zastavané plochy a nádvoria nachádzajúcich sa v k.ú. Z., zapísaných na LV č. XXXX odo dňa 04.08.2010, teda 28 dní pred vydaním napádaného rozhodnutia žalovaného KVSU-SSUP-49/2010-1/ob zo dňa 02.09.2010 musela a mala byť účastníkom správneho konania. S. A. bola a stále je osobou podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku, o koho právach, právom chránených záujmoch, alebo povinnostiach sa má konať a jej práva a právom chránené záujmy sú týmto rozhodnutím priamo dotknuté, keďže je vlastníčkou vyvlastňovaného pozemku. Žalovaný ako odvolací orgán musel vedieť, že S. A. je účastníčkou konania, pretože to preukazuje verejný katastrálny operát a o tejto skutočnosti aj vedel. Napriek skutočnosti, že žalovaný musel vedieť o S. A. ako spoluvlastníčke vyvlastňovaného pozemku, nezrušil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, čím hrubým spôsobom zasiahol do jej ústavných práv. Krajský súd svojim neodôvodnením vytýkaných skutočností žalobcom v žalobe svojím postupom zavinil odmietnutie spravodlivosti S. A..

Žalovaný orgán nemal v spise preukázanú podmienku „Bezvýslednosti dohody“ - doručenky, zaslanej písomnej výzvy žalobcom 1/ a 2/, na uzavretie dohody podľa § 112 ods. 4 zák. č. 50/1976 Zb.

Krajský súd pochybil okrem iného v tom, že neskúmal rozhodnutie správnych orgánov z toho hľadiska, že prvostupňový správny orgán postupoval na základe ústavným súdom zrušených ustanovení zákona č. 669/2007, zrušených v náleze Ústavného súdu Pl. ÚS 19/09 zo dňa 26.01.2011, zverejneného v Zbierke zákonov pod číslom 235/2011.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. S. A. sa tak vo vyvlastňovacom konaní týkajúcom sa pozemkov parc. č. XXXX/XXX a parc. č. XXXX/XXX v k.ú. Z., vedenom na Krajskom stavebnom úrade, ako ani v odvolacom konaní, vedenom na v tom čase príslušnom Ministerstve vnútra SR nedomáhala postavenia účastníka tohto konania; uvedené nenamietal ani W. A. v odvolaní podanom proti rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Trenčíne č. KSÚ 2010-188/2355-7/Ju zo dňa 26.05.2010. Námietky žalobcu v odvolacom konaní, ako aj v žalobe smerovali výlučne k výške poskytnutej náhrady za vyvlastnenie a k žiadosti o rozšírenie vyvlastnenia na zostávajúce časti pozemkov. Vyvlastňovacie konanie je návrhové konanie a stavebný zákon nevylučuje, aby navrhovateľ vyvlastnenia podal samostatné návrhy na vyvlastnenie konkrétneho spoluvlastníckeho podielu, pričom spoluvlastníci nie sú navzájom účastníkmi konania.

Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že krajský súd nesprávne vyhodnotil administratívny spis súvisiaci s danou vecou, a preto si nevšimol procesné pochybenie - absenciu preukázania bezvýslednosti dohody - doručenky zaslanej písomnej výzvy na uzavretia dohody. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Trenčíne, ako aj z rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. KVSU-SSUP49/2010-1/Ob zo dňa 02.09.2010 jednoznačne vyplýva, že podaniu návrhu na vyvlastnenie predchádzal v súlade so zákonom zo strany navrhovateľa vyvlastnenia pokus o dohodu - o získanie vlastníckeho práva k predmetným pozemkom dohodou. Taktiež počas vyvlastňovacieho konania bol žalobca oboznamovaný s novými podkladmi pre rozhodnutie - novým znaleckým posudkom č. 86/2010 zo dňa 06.04.2010 vypracovaným Ústavom súdneho inžinierstva Žilina, na poklade ktorého sa navrhovateľ vyvlastnenia opakovane pokúsil o dohodu. Keďže ani vo vyvlastňovacom konaní a ani v odvolacom konaní nedošlo medzi žalobcom a navrhovateľom vyvlastnenia k dohode (hlavnou prekážkou uzavretia dohody bola výška náhrady za vyvlastnenie), správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď krajský stavebný úrad na základe výsledkov vyvlastňovacieho konania vydal rozhodnutie o vyvlastnení, ktoré Ministerstvo vnútra SR ako v tom čase príslušný odvolací orgán potvrdilo.

Pri určení výšky náhrady za vyvlastnené pozemky správny orgán vychádzal zo znaleckého posudku č. 86/2010 zo dňa 06.04.2010 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva, Žilina, ktoré ako vysoko špecializované vedecké a odborné pracovisko plní okrem iného aj funkciu metodického, poradenského a kontrolného centra Ministerstva spravodlivosti SR a úlohy znaleckého ústavu, súčasne vykonáva znaleckú činnosť, ktorá je vysoko objektívna a profesionálna. Keďže na ústnom konaní o vyvlastnení nedošlo k dohode o výške náhrady, Krajský stavebný úrad postupoval v súlade s § 111 ods. 1 a 2

stavebného zákona v rozhodnutí určil náhradu v sume zodpovedajúcej trhovej cene určenej podľa znaleckého posudku č. 86/2010 zo dňa 06.04.2010. Súčasne v súlade s § 8 ods. 3 zákona č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov, s požiadavkou na vyššiu náhradu odkáže vyvlastneného (žalobcu) vo výroku rozhodnutia na súd bez prerušenia konania. Podľa tohto ustanovenia je v kompetencii súdu rozhodnúť o vyššej náhrade bez toho, aby sa právoplatné rozhodnutie o vyvlastnení rušilo. Ide o urýchľovacie opatrenie zavedené zákonom č. 129/1996 Z.z. s tým cieľom, aby vyvlastňovacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a spor o vyššiu náhradu (rozdiel oproti vyvlastňovaciemu rozhodnutiu) bol prenesený na súd. V takomto prípade teda nejde o správne súdnictvo (nejde o preskúmanie zákonnosti vydaného právoplatného rozhodnutia o vyvlastnení), ale žalobu musí podať vyvlastňovaný proti navrhovateľovi vyvlastnenia (NDS, a. s. Bratislava) vo veci určenia rozdielu v náhrade.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej päť dní vopred v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že žalobca namieta výšku priznanej vyvlastňovacej náhrady a tvrdí, že rozhodnutie je v tejto časti nezákonné. Finančnú náhradu krajský stavebný úrad určil podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona podľa znaleckého posudku č. 86/2010 zo dňa 06.04.2010, spracovaného Ústavným súdnym inžinierstvom, Žilina v celkovej sume 180.171,42 €. Navrhovateľ vyvlastnenia uhradil vyvlastňovanému podľa pôvodného rozhodnutia sumu 200.089,92 €, preto bol vyvlastňovaný zaviazaný na vrátenie rozdielu vo výške 19.918,50 €. Krajský stavebný úrad súčasne podľa § 8 ods. 3 zák. č. 129/1996 Z.z. odkázal vyvlastneného žalobcu s požiadavkou na vyššiu náhradu na súd. Žalobca žiadal priznať vyvlastňovaciu náhradu vo výške 524.847 €.

V doterajšom konaní súdy a správne orgány neupriamili svoju pozornosť na ust. § 8 ods. 3 zák. č. 129/1996 Z.z., ktoré má pre ďalší priebeh správneho i súdneho konania o preskúmanie zákonnosti určujúci význam.

Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení účinnom ku dňu rozhodnutia, ak v konaní nedôjde medzi účastníkmi k dohode o náhrade za vyvlastnenie, správny orgán v rozhodnutí o vyvlastnení určí náhradu za vyvlastnenie v sume zodpovedajúcej trhovej cene určenej znaleckým posudkom. S požiadavkou na vyššiu náhradu za vyvlastnenie odkáže vyvlastneného bez prerušenia konania na súd. Stavebník diaľnice je povinný určenú náhradu za vyvlastnenie vyplatiť vyvlastnenému do 21 pracovných dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení stavebníkovi.

Uvedené ustanovenie vyníma nárok na vyššiu náhradu za vyvlastnenie z právomoci správnych orgánov, a tým nepriamo i z právomoci súdov konajúcich v správnom súdnictve o preskúmanie zákonnosti vyvlastňovacích rozhodnutí. Tento nárok sa stáva predmetom sporového občianskeho súdneho konania a patrí do právomoci všeobecných súdov podľa § 7 ods. 3 O.s.p. To znamená, že ide o vec, ktorá síce vyplýva zo stavebných predpisov

(prameňov verejného práva), ale podľa § 8 ods. 3 zák. č. 129/1996 Z.z. ju prejednáva a rozhoduje súd v občianskom súdom konaní. V prospech prejednania a rozhodnutia tejto veci v sporovom súdom konaní svedčia i racionálne dôvody. Vyvlastňovaný má možnosť v sporovom konaní realizovať dôkazné bremeno vlastnými dôkaznými prostriedkami, ktoré môže konfrontovať s dôkaznými prostriedkami odporcu, na ktorého prešlo vlastnícke právo v dôsledku vyvlastnenia. Primeranosť náhrady za vyvlastnenie je predmetom dokazovania.

Konania o vyššiu náhradu pred stavebným úradom a všeobecným súdom nemôžu prebiehať súbežne i z hľadiska ratia legis. Obidve by mali rovnaký predmet konania a ich prípadný kladný výsledok by predstavoval vznik exekučného titulu. Dôsledkom by bolo priznanie dvoch náhrad. Všeobecne vzniku tohto stavu bráni prekážka litispedencie a res iudicata. Odvolacie dôvody týkajúce sa vyššej vyvlastňovacej náhrady preto nemohli byť predmetom meritórneho prieskumu zákonnosti.

Najvyšší súd uznal ako odvolací dôvod žalobcom vytýkanú formálnu vadu rozhodnutia č. KVSU-SSUP-49/2010-1/Ob zo dňa 02.09.2010, spočívajúcu v nezrozumiteľnosti označenia orgánu, ktorý rozhodoval odvolaní. V záhlaví rozhodnutia je označené zaniknuté Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Prievozská 2/B, 825 25 Bratislava 26 a v texte rozhodnutia je označené Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Súd prihliadol na skutočnosť, že ide o rozhodnutie, ktoré spôsobuje nútený trvalý prechod vlastníckeho práva. Ide o vlastnícky titul. Ako také musí byť formálne perfektné. V danej podobe by mohlo byť kedykoľvek v budúcnosti spochybnené ako paakt, ktorý je nulitný, a na ktorý sa nahliada, ako keby neexistoval. Tento nedostatok potenciálne otváral priestor na spochybnenie rozhodnutia v prípadnom konaní o ochrane vlastníckeho práva ako základného práva v konaní pred Ústavným súdom i pred Európskym súdom pre ľudské práva so sídlom v Štrasburgu. Z dôvodu právnej istoty pre zakladané vlastnícke vzťahy (vyvlastnenie je originárnym spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva) bol tento nedostatok najvyšším súdom vyhodnotený ako dôvod pre zrušenie odvolacieho rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť v časti označenia orgánu verejnej správy, ktorý vo veci rozhodoval, podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec bola vrátená príslušnému správne mu orgánu do štádia odvolacieho správneho konania, o odvolaní žalobcu ako vyvlastňovaného zo dňa 01.06.2010.

Konajúce správne orgány pristupovali k napadnutému rozhodnutiu o vyvlastnení ako k celku. Formálne neodčlenili jednotlivé samostatné výroky. Tomu zodpovedá i zvýraznenie výroku „vyvlastňuje“ v rozhodnutí Krajského stavebného úradu v Trenčíne č. KSÚ 2010-188/2355-7/Ju zo dňa 26.05.2009. Nejde síce o vadu konania, ale výrok o náhrade za vyvlastnenie a výrok o odkázaní vyvlastneného s vyššou náhradou na súd, sú samostatne spôsobilé byť predmetom odvolacieho správneho konania i súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Vzhľadom na to, v ďalšom odvolacom konaní je potrebné dôvody odvolania i žaloby identifikovať vo vzťahu k jednotlivým výrokom. Z odvolania zo dňa 01.06.2010, podaného dňa 04.06.2010 na Krajskom stavebnom úrade v Trenčíne, podacie číslo KSU-10/2496 vyplýva, že smeruje iba proti výške náhrady za vyvlastnenie, ktorú žalobca ako vyvlastňovaný žiadal priznať vo výške 524.847,18 € a súčasne namietal správnosť aplikácie ustanovenie § 111 ods. 2 zák. č. 50/1965 Zb. (stavebný zákon), ktoré ustanovenie sa týka výlučne náhrady za vyvlastnenie. Z odvolania nevyplyvajú žiadne námietky voči výroku o vyvlastnení s ohľadom na splnenie jeho podmienok v časti predmetu, účelu, cieľa vyvlastnenia a podmienok tohto výroku podľa §§ 108-110 zák. č. 50/1976 Zb.

(stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd predbežne vyhodnotil, že žalobca ako vyvlastňovaný nepodal odvolanie proti „výroku o vyvlastnení“ rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Trenčíne č. KSÚ 2010-188/2355-7/Ju zo dňa 26.05.2009. Výrok preto nadobudol právoplatnosť uplynutím lehoty na odvolanie.

Vecne správne posúdenie právoplatnosti výroku o vlastníctve je právne významné vo vzťahu k námietke žalobcu, vznesenej až v odvolacom súdnom konaní, že spoluvlastníčkou vyvlastnených pozemkov je aj S. A. r. J., bytom ako žalobca, K., D. v podieli 1/100-ina. Žalobca v priebehu odvolacieho správneho konania kúpnu zmluvou zo dňa 04.08.2010 previedol na ňu spoluvlastnícky podiel 1/100 k pozemkom, ktoré už boli vyvlastnené, a to parc. C KN č. XXXX/XXX a parc. C KN č. XXXX/XXX, obidve kat. úz. Z. Vklad spoluvlastníckeho práva v prospech S. A. bol povolený rozhodnutím Správy katastra Z. č. V 1737/10 zo dňa 06.09.2010. Právne účinky vkladu nastali dňa 06.09.2010 (fotokópia rozhodnutia na čl. 33 súdneho spisu). Správa katastra na LV č. XXXX zapísala ako poznámku duplicitné vlastníctvo (stav ku dňu rozhodnutia najvyššieho súdu). Pokiaľ výrok o vyvlastnení nadobudol právoplatnosť pred právnymi účinkami vkladu (06.09.2010), žalobca už nemohol byť vlastníkom predmetných nehnuteľností, disponovať s nimi a platne previesť spoluvlastnícky podiel. Od vyriešenia tejto právnej otázky potom závisí účasť, resp. neúčasť S. A. v ďalšom odvolacom správnom konaní, do ktorého

najvyšší soud vracia zrušenú vec.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi ako úspešnému účastníkovi vznikol nárok na náhradu trov konania, ktorý nárok uplatnil v žalobe i v odvolaní. Trovy konania však v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísľil do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku. Najvyšší súd preto podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. priznal žalobcovi náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu, ktoré pozostávali z náhrady súdneho poplatku z podanej žaloby 66 € a z náhrady súdneho poplatku z podaného odvolania 66 €, zaplatených v kolkových známkach.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.